

Елена Гогова

ПРИНЦЕСА ДЕА И ФЕЯТА ОЛЕЛЕ

Приказка

Издавателство Либра Скоур

© ПРИНЦЕСА ДЕА И ФЕЯТА ОЛЕЛЕ, *приказка*
© Автор: Елена Гогова

Българска, първо издание
ISBN: 978-954-471-268-6

Издавателство ЛИБРА СКОРП
Бургас, 2015

ЕЛЕНА ГОГОВА

**Принцеса Деа
и феята Олеле**

Приказка

Бургас, 2015

Тази книга е посветена на дъщеря ми.

Благодаря на всички, които повярваха в мен и ми помогнаха да реализирам една своя мечта.

В едно далечно царство, Царство Господарство, живееше принцеса Деа. В царството винаги беше пролет, а тревата беше зелена с розови цветя. Дърветата бяха с кафяви стебла и сини корони и достигаха чак до небето.

На едно такова дърво принцеса Деа имаше люлка на най-ниския клон.

Дървото, което се казваше Елмо, много обичаше да люлее малката принцеса на клона си.

Елмо беше засаден от дядото на малката принцеса, когато започнали да строят замъка “Седемте Корони”. Името му идваше точно от това дърво, защото видът му растеше със седем корони, а и Царят беше седмият син.

Замъкът се намираще точно по средата на една поляна. Целият беше покрит със шарени стъкълца, обграден от високи каменни стени. Наоколо растяха разноцветни храсталаци и билки.

Деа живееше с баща си – Царя и майка си – Царицата.

Тя беше много щастлива принцеса. По цял ден си играеше с любимото си пони, което се казваше Връм. Козината на понито беше зелена на жълти петна и много приличаше на калинка. То пристигна като подарък за Деа от баба ѝ за нейния пети рожден ден. Освен, че приличаше на калинка, понито можеше и да говори, защото беше от една далечна страна, където понитата говорят като хората.

Оттогава Деа и понито бяха неразделни.

Когато станеше сутрин принцесата закусваше от любимата си закуска – кайсии с кисело мляко и излизаше да играе с Връм.

Двамата се разхождаха из поляните в царството и попадаха на много интересни неща. После, когато се върнеха от разходка, Деа отиваше при Елмо и той я люлееше с такава нежност, че тя проспиваше следобедните часове на люлката в клоните му.

– 1 –

Една сутрин, когато се събуди, принцесата реши този ден да отидат до Карамелената долина с понито Връм. Карамелената долина беше много опасно място и баща ѝ много пъти ѝ бе разказвал какви ли не страшни истории за това място.

Деа, заедно с верния си приятел – понито Връм, тръгнаха на пътешествие към Карамелената долина.

Вървяха, вървяха и около тях се показваха все нови и непознати гледки.

Зелените поляни започнаха да преминават в обикновени оранжеви поля и тук-там се извисяваха от онези сладко миришещи цветя.

Деа знаеше, че колкото и да ти се иска да ги помиришеш, не бива да се приближаваш до тях, защото цветята бяха опасни!

Връм спря изведнъж и каза на Деа :

– Много съм изморено и жадно.

Принцесата също имаше нужда от почивка и от вода, затова решиха да потърсят някоя река или кладенец.

Обикновено по тези места реки нямаше, но пък в оранжевите поля имаше скрити кладенци, построени от оранжевите мравки.

Пообиколиха малко и Връм се натъкна на един такъв кладенец.

Напиха се с вода и поседнаха под сянката до кладенеца да си починат.

Толкова бяха изморени, че заспаха.

На Деа ѝ се присъни как голямото дърво Елмо я вика, за да я люлее в клоните си, където тя се чувстваше толкова сигурна и щастлива. Изведнъж се стресна и видя, че вече почти се е стъмнило, а пътят към дома беше дълъг. Деа гледеше объркано и тъжно.

Връм видя тъжното лице на своята приятелка и малката сълза, която се появи в крайчеца на окото ѝ и също се

натъжи. Ставаше студено и тъмно, а те бяха само двамата. Без храна и подслон в непознатата земя.

В далечината се виждаше как към тъмното небе пълзи сивкав дим. Деа с надежда се обърна към Връм:

– Какво ще кажеш да тръгнем натам – и посочи с пръст посоката. – Все ще има подслон и топла храна, а на сутринта ще се върнем към замъка.

Понито се съгласи.

Навлязоха в гъста гора от глухарчета и детелини и не след дълго пред тях се разкри великолепна гледка.

Това беше най-красивата горска къща, която бяха виждали.

Всъщност те бяха виждали само още една горска къща – на дядо ѝ, от неговото царство. Но тази беше още по-хубава. Приличаше на бял чайник, украсен със зелени и жълти цветчета. От чучура му, който служеше за комин, излизаше къдрав дим към небето. За да влезеш обаче в чайника или по-скоро – в къщата, трябваше да се покате-риш по стълба, която беше облежната на похлупака.

Деа и Връм се спогледаха:

– Какво пък толкова? Щом къщата е толкова хубава, едва ли вътре живее лош човек – заключи Деа. Връм само поклати глава.

А вътре живееше злият магьосник Стик.

Той бил готвач в царския дворец, но го прокудили оттам, защото омагьосвал храната на царското семейство и на дядо ѝ. Последствията от приготвената храна били, меко казано, ужасяващи.

Стик като магьосник вече знаеше, че малката принцеса се е запътила към дома му и злорадо очакваше момента, в който тя ще попадне в готовите му за отмъщение ръце.

Стик чакаше този момент от мига, в който беше прокуден и нямаше да пропусне този случай.

Тъкмо стигнаха до върха на чайника, когато оттам се показа самият магьосник Стик.

Деа се стъписа за момент, защото ѝ се стори малко чудно как толкова дебел човек се е проврял през такъв малък отвор. Но пък лицето му изглеждаше дружелюбно, нищо че приличаше на прасенцето от миналата Поледа.¹

Стик се усмихна с възможно най-чаровната си усмивка и леко грухна от вълнение.

– Заповядайте! Влезте в моя скромен дом! – ласкаво ги подкани той.

Принцесата и понито пристъпиха бавно в непознатата къща и се заоглеждаха.

Чайникът отвътре изглеждаше огромен. Виждаше се дълъг коридор. От двете му страни имаше врати. В средата на голяма стая имаше кръгла масичка на три крака, а наоколо табуретки на сърчица. По стените имаше картини на зайчета, патета и други животинки.

Деа погледна още веднъж към Стик и се зачуди как тоя толкова дебел човек стои на тези малки табуретки.

– Сигурно сте много уморени. Откъде идвате? – попита престорено магьосникът.

– От много далече и наистина сме много уморени и гладни – доверчиво отвърна принцесата.

– Да ви предложи чаша топло мляко тогава – благо каза Стик.

Те с голямо удоволствие приеха топлата напитка, към която имаше и няколко чудни курабийки. Изпиха млякото, похапнаха курабийки и умората си каза думата. Толкова им се приспа, че за малко да се задавят с курабийката.

Стик само това и чакаше. Предложи им да ги заведе в топло легло, като им каза, че на другия ден лично ще ги заведе до дома им.

Деа и Връм заспаха сладко в мекото пухено легло.

¹ Поледа – зимен празник в Царство Господарство. Когато замръзне езерото се пускат прасета по него. Целта е едно от прасетата да премине определено разстояние. След това има тържество.

Злият Стик изпрати вест до Царя, бащата на принцеса Деа, че дъщеря му е при него и ще я види само при едно условие.

Злият магьосник искаше да бъде отново главен готвач в Замъка.

– 2 –

Царят получи писмото с аромат на ванилия от Стик и се разтревожи. По челото му избиха едри капки пот.

Как да помогне да дъщеря си, питаше се той. Предстоеше Пролетният бал. Ако дойде магьосникът на бала, ще направи храната отровна, ще омагьоса всички придворни – и него, и Царицата му, да заспят за 100 години и единственият, който може да ги събуди, ще е синът на зеления гном Кускус. Това означаваше, че трябва да омъжи невръстната си дъщеря за един 344-годишен свидлив гном и тя да роди дете от него. Ако въобще успее да я спаси преди това!

Мисълта го накара да настръхне.

– 3 –

Царицата беше неутешима. Затвори се в най-високата кула и плака цял ден и цяла нощ.

Как да помогне на рожбата си? Мисълта не спираше да се блъска в главата ѝ. Тогава се сети за феята – кръстница на принцесата. Трудното беше да я открие, защото феите се появяват само когато те си пожелаят и на всичко отгоре живеят в едно странно място на име “Фъфлеково”.

За да стигнеш до Фъфлеково, трябваше да преминеш през планината с тъп връх и да преплуваш голямото езеро със слепите електрически змиорки, които се блъскат в каквото им попадне. Единственият начин да се опазиш от тях беше да напълниш езерото с доматен сок.

Царицата нямаше избор. Пригответи се за дълъг път и тръгна към Фъфлеково.

През това време Царят събираше войската.

Три дни и три нощи пътуваше Царицата до мястото, Фъфлеково.

Премина през планината с тъп връх, преодоля слепите змиорки и със сетни сили стигна до къщата на феята.

Почука на вратата, но никой не ѝ отворил. Почука пак и пак, и пак, но отговор нямаше.

Огледа се наоколо. Мястото ѝ се стори пусто. Тръгна отчаяна по улицата с поглед към земята, когато в краката ѝ се замота шарена хартийка. Вдигна я и видя, че това е покана за събора на феите, вещиците и други приказни герои в крайпътния ресторант “Мухлясалия плод”, където щяха да пеят известни певци като Авалсерп, Анави и Сиза.

Усмивката се върна на лицето на Царицата. Бързо тръгна към ресторанта. Там феите и вещиците танцуваха по масите, а разни приказни герои се мотаеха насам-натам.

Слънцето почти залязваше.

Царицата искаше незабавно да намери феята. Обиколи масите, попита другите феи и вещици, но от феята нямаше и следа.

Царицата седна отчаяна на една от пейките близо до сцената. Подпря главата си с ръце и започна да плаче.

Някой я потупа грубо по рамото. Тя отметна с ръка в знак да не я безпокоят, но потупването стана по-настоятелно.

Ядосана Царицата се обърна и за свое учудване видя феята Олеле. Толкова много ѝ се зарадва, че пак заплака. Феята я заразително защо е дошла чак дотук и то сама.

Царицата разказа всичко. Трябваше незабавно да тръгнат към Царство Господарство, за да спасят принцеса Деа.

Феята реши по пътя да измисли план как да победи злия магьосник Стик.